

Zalecenia
Ministerstwa Rozwoju Regionalnego i
Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska
w zakresie postępowania w sprawie oceny oddziaływania na
środowisko dla „przedsięwzięć inwestycyjnych na obszarach
miejskich” (urban development projects)
dla potencjalnych beneficjentów środków UE

A. Podstawy prawne

1. Wymogi prawa wspólnotowego

Zgodnie z pkt 10 lit. b aneksu II *dyrektywy Rady nr 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne*¹ (dalej jako: dyrektywa EIA) do przedsięwzięć infrastrukturalnych, które mogą podlegać ocenie oddziaływania na środowisko (tzw. II grupa) zaliczono „urban development projects”, czyli „przedsięwzięcia inwestycyjne na obszarach miejskich, włączając budownictwo centrów handlowych i parkingów”. W związku z powyższym, tego typu przedsięwzięcia powinny zostać, zgodnie z krajowym porządkiem prawnym, poddane procedurze kwalifikacji (screeningu), w wyniku której zostanie wskazany obowiązek albo brak obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko².

W opublikowanym w czerwcu 2008 r. przez Komisję Europejską (dalej: KE) na jej stronach internetowych³ dokumencie „Interpretacja definicji niektórych kategorii projektów z aneksu I i II dyrektywy EIA” dokonano niewiążącej wykładni m.in. przedmiotowego pkt 10 lit. b dyrektywy. Jako przykładowe przedsięwzięcia podlegające pod ten punkt wymieniono m.in. budownictwo mieszkaniowe, szpitale, uniwersytety, stadiony sportowe, kina, teatry oraz wszystkie inne obiekty kubaturowe o podobnej charakterystyce, do których można przypisać cechy: „miejski” i „infrastrukturalny”.

KE podkreśla ponadto, że przesądzające znaczenie ma „miejski charakter” danego przedsięwzięcia, a nie jego lokalizacja, co skutkuje zakwalifikowaniem do tej kategorii również tego typu obiektów leżących formalnie poza obszarami miejskimi.

Należy podkreślić, że w przepisach krajowych część przedsięwzięć spełniających ww. kryteria została literalnie wymieniona w *Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na*

¹ Dz. Urz. UE L 175 z 5.7.1985 z późn. zm.

² Przez ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - należy rozumieć postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia, obejmujące w szczególności: weryfikację raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, uzyskanych wymaganych ustawą opinii i uzgodnień, zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu (art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko).

³ http://ec.europa.eu/environment/eia/pdf/interpretation_eia.pdf

środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko⁴ (dalej jako: rozporządzenie OOS). Do planowanych przedsięwzięć, dla których przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko może być wymagane (przedsięwzięć z II grupy), a które mieszczą się w pojęciu „urban development projects”, należą przykładowo: garaże lub parkingi samochodowe, lub zespoły parkingów, dla nie mniej niż 100 samochodów ciężarowych lub 300 samochodów osobowych; kanały zbiorcze przeznaczone do zbierania ścieków z co najmniej dwóch kanałów bocznych i inne. Przytoczone przedsięwzięcia infrastrukturalne powinny być poddane procedurze screeningu; określone w rozporządzeniu progi należy traktować jako pomocnicze a nie przesądzające o konieczności rozpoczęcia screeningu bądź o możliwości odstąpienia od niego.

Niniejsze Zalecenia odnoszą się jednak wyłącznie do inwestycji, które mogą posiadać cechy przypisane pojęciu „urban development projects”, a które nie zostały wymienione w ww. rozporządzeniu OOS.

Dokonując wykładni celowościowej pkt 10 lit. b aneksu II dyrektywy EIA można stwierdzić, że procedurze **screeningu powinien być poddany każdy projekt z tej kategorii⁵, który spełnia łącznie 3 przesłanki:**

- 1) ma charakter **infrastrukturalny**, co w niniejszym przypadku należy interpretować jako zamierzenie budowlane lub inną ingerencję w środowisko polegającą na przekształceniu lub zmianie sposobu wykorzystania terenu i wymagającą uzyskania którejś z decyzji określonych w art. 72 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko⁶ (dalej jako: ustawa OOS), a przed 15 listopada 2008 r. – jednej z decyzji określonych w art. 46 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska⁷ (dalej jako: ustawa POŚ);
- 2) ma charakter **miejski**, co oznacza, że determinujące znaczenie ma miejska natura przedsięwzięcia, a nie jego lokalizacja w granicach administracyjnych miasta;
- 3) **może potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko** – na co wskazuje rodzaj i charakterystyka przedsięwzięcia, jego usytuowanie oraz rodzaj i skala jego możliwego oddziaływania.

Łączne zaistnienie wszystkich ww. przesłanek stanowi o zakwalifikowaniu takiego przedsięwzięcia do przedsięwzięć z II grupy i w związku z tym o konieczności rozpoczęcia procedury screeningu poprzez złożenie wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wraz z kartą informacyjną przedsięwzięcia.

Natomiast jeżeli przedsięwzięcie nie spełnia którejkolwiek z ww. przesłanek, oznacza to, że nie zalicza się do kategorii „przedsięwzięć inwestycyjnych na obszarach miejskich”, czyli pozostaje poza zakresem przedmiotowym dyrektywy EIA.

⁴ Dz. U. Nr 257, poz. 2573, z późn. zm.

⁵ Interpretując zakres aneksu II należy mieć na uwadze „szeroki zakres i rozległy cel dyrektywy”; patrz: orzeczenie TSWE w sprawie C-72/95, *Kraaijeveld i inni*

⁶ Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227.

⁷ T.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 z późn. zm.

Chociaż wymienione wytyczne KE „Interpretacja definicji...” nie mają charakteru wiążącego, należy założyć, że służby KE weryfikując zgodność projektu ze wspólnotowym prawem ochrony środowiska będą kierowały się zapisami ww. dokumentu.

KE podkreśla jednakże, że nadinterpretacja przepisów dyrektywy EIA może prowadzić do wypaczenia sensu procedury ooś, gdyż jej głównym celem jest zapewnienie, „aby projekty, które mogą mieć znaczący wpływ na środowisko z powodu, między innymi, ich charakteru, rozmiarów lub lokalizacji podlegały ocenie w odniesieniu do ich skutków”. Dlatego „projekty, które nie mają znaczącego wpływu na środowisko i które nie podlegają zakresowi Dyrektywy, nie powinny podlegać procedurze oceny oddziaływania na środowisko w znaczeniu Dyrektywy”.

Zgodnie ze stanowiskiem KE, projekty o charakterze miejskim takie jak: budowa boisk szkolnych, przedszkoli, sal gimnastycznych, termiczna izolacja budynków itp. nie są objęte aneksem II dyrektywy EIA. Do tego zakresu inwestycji zaliczyć więc można przykładowo także remonty obiektów istniejących oraz przebudowy i dobudowy (np. budowa biblioteki, wydziału czy pawilonu w istniejącym kompleksie zabudowań uczelni, dobudowa sali gimnastycznej), zmiany pokrycia dachu, budowę ścieżek rowerowych, oraz inne przedsięwzięcia, które ze względu na podobny charakter nie mogą znacząco oddziaływać na środowisko.

Nie można natomiast wykluczyć a priori z zakresu pojęcia „urban development projects” budowy dużych inwestycji (np. pod względem kubatury, powierzchni), których rodzaj i charakter, usytuowanie (np. w sąsiedztwie obszarów przyrodniczo wrażliwych, obszarów i obiektów chronionych na podstawie ustawy o ochronie przyrody, obiektów zabytkowych) oraz rodzaj i skala oddziaływania - mogłyby wskazywać na ich potencjalny znaczący wpływ na środowisko. W szczególności dotyczyć to może inwestycji z zakresu budownictwa mieszkaniowego, szpitali, uniwersytetów, kin, teatrów oraz wszystkich innych obiektów o podobnej charakterystyce, do których można przypisać cechy: „miejski” i „infrastrukturalny”. Zgodnie z zasadą ostrożności, tego typu obiekty należy poddać procedurze screeningu.

2. Nieprecyzyjna transpozycja prawa wspólnotowego

Ze względu na ogólny charakter pkt 10 lit. b aneksu II dyrektywy EIA, to do prawodawcy krajowego należało jego transponowanie w odpowiedniej postaci i odpowiednim stopniu uszczegółowienia przy zapewnieniu, że cele dyrektywy EIA będą spełniane i żadne przedsięwzięcie, które może znacząco oddziaływać na środowisko nie uniknie oceny oddziaływania na środowisko. Lista przedsięwzięć zaliczonych do tzw. I i II grupy znajduje się w przytaczanym wcześniej rozporządzeniu OOŚ.

Należy zauważyć, że w wymienionym rozporządzeniu OOŚ nie wyszczególniono typów przedsięwzięć, o których mowa w „Interpretacji...” KE. Obecnie nie ma więc wyraźnych podstaw prawnych w prawie krajowym do przeprowadzania screeningu dla wszystkich planowanych inwestycji, które można byłoby zaliczyć do przedsięwzięć o charakterze miejskim, ale które nie znajdują się w ww. rozporządzeniu (uwaga – pkt 4.1)⁸.

Podkreślenia wymaga, że nowa ustawa OOŚ nie zmieniła sytuacji w opisanym zakresie, gdyż zgodnie z jej art. 173, dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art.

⁸ Należy jednocześnie zwrócić uwagę, że może zaistnieć sytuacja, kiedy tego typu przedsięwzięcia będą przedsięwzięciami, które mogą potencjalnie znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000 – i mogą ewentualnie podlegać procedurze oceny zgodnie z art. 6 ust. 3 dyrektywy siedliskowej. Zarówno przepisy obowiązujące do 14 listopada 2008 r. jak i od 15 listopada 2008 r. przewidują możliwość przeprowadzenia screeningu w tym zakresie i ewentualnie przeprowadzenia takiej oceny.

51 ust. 8 ustawy POŚ, tj. rozporządzenie OOS, zachowują moc do czasu wydania nowych przepisów wykonawczych, ale nie później niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy OOS.

Dopiero wydane przez Radę Ministrów nowe rozporządzenie w sprawie kwalifikowania przedsięwzięć na podstawie art. 60 ustawy OOS, transponując w pełni aneksy I i II do dyrektywy EIA, rozwiąże definitywnie opisywany powyżej problem.

3. Konsekwencje dla inwestorów

Opisana sytuacja stanowi dla inwestorów, a w szczególności potencjalnych beneficjentów środków pochodzących z Unii Europejskiej, stan niepewności prawnej co do prawidłowości i legalności przygotowywanych przez nich inwestycji. W przypadku bowiem planowanych przedsięwzięć infrastrukturalnych o charakterze miejskim związanych z wykonywaniem robót budowlanych, kluczową kwestią jest rozstrzygnięcie, czy projekt ten wchodzi w zakres aneksu II dyrektywy EIA, co będzie miało decydujące znaczenie dla konieczności przeprowadzenia odpowiedniej procedury administracyjnej oraz będzie determinowało wymogi w zakresie potrzebnej dokumentacji dotyczącej ochrony środowiska.

B. Analiza możliwych rozwiązań

4. Przedsięwzięcia nie rozpoczęte

W pierwszej kolejności inwestor (potencjalny beneficjent) powinien zidentyfikować, czy planowane przez niego **przedsięwzięcie spełnia łącznie 3 przesłanki** przedstawione w pkt 1 niniejszych Zaleceń, a tym samym czy należy przyjąć, że planowane przedsięwzięcie może zostać uznane za przedsięwzięcie z II grupy. W zależności od uzyskanej odpowiedzi, proponuje się następujące dalsze kroki postępowania:

- 1) **TAK** – należy złożyć wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, na podstawie którego właściwy organ administracji publicznej, w ramach screeningu rozstrzygnie, czy istnieje konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia;
- 2) **NIE** – należy przyjąć, że planowane przedsięwzięcie nie jest objęte zakresem dyrektywy EIA, w związku z czym nie podlega wymogom w niej określonym (także w kwestii screeningu).

4.1. Odpowiedź TAK

W przypadku **planowanych przedsięwzięć**, które mogłyby wpisywać się w pojęcie „urban development projects”, możliwe jest kwalifikowanie takich obiektów jako zespołów zabudowy zaspokajających między innymi potrzeby socjalne, oświatowe i kulturalne ludności.

Do czasu wydania nowego rozporządzenia OOS, w odniesieniu do tego typu przedsięwzięć - zastosowanie może mieć bowiem przepis § 3 ust. 1 pkt 52 obecnie obowiązującego rozporządzenia OOS, zgodnie z którym do przedsięwzięć z tzw. II grupy (podlegających screeningowi) należą:

„zespoły zabudowy:

- a) przemysłowej na terenie o powierzchni nie mniejszej niż 1 ha,
- b) **usługowej** na terenie o powierzchni nie mniejszej niż 2 ha, centra handlowe i usługowe o powierzchni nie mniejszej niż 1 ha lub o powierzchni użytkowej nie mniejszej niż 1 ha, **wraz z towarzyszącą infrastrukturą**".

Należy przy tym podkreślić, że określony w przytoczonym przepisie rozporządzenia OOS próg: *teren o powierzchni nie mniejszej niż 2 ha* – powinien być traktowany jako pomocniczy, a nie jako przesądzający o konieczności przeprowadzenia screeningu, bądź o braku takiej potrzeby. W szczególności, jeżeli planowane przedsięwzięcie może być usytuowane w sąsiedztwie obszarów przyrodniczo wrażliwych, obszarów i obiektów chronionych na podstawie ustawy o ochronie przyrody, obiektów zabytkowych, to należy wystąpić z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Inwestor powinien w takim przypadku wystąpić do właściwego organu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, przedkładając właściwe dokumenty zgodnie z ustawą OOS. Złożenie wniosku o wydanie ww. decyzji daje podstawy do rozpoczęcia procedury screeningu dla przedmiotowego przedsięwzięcia.

W uzasadnieniu postanowienia kończącego screening, wydanego przez organ na podstawie art. 63 ust. 1 lub art. 63 ust. 2 ustawy OOS⁹ oraz w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, organ administracji powinien w sposób wyczerpujący, z punktu widzenia osoby postronnej, odnieść się do kryteriów określonych w art. 63 ust. 1 ustawy OOS. Ewentualne występowanie znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko należy rozważyć każdorazowo i indywidualnie dla konkretnego przypadku, kierując się ww. kryteriami.

UWAGA! W przypadku, kiedy dla planowanego przedsięwzięcia wydano już pozwolenie na budowę, a nie rozpoczęto jeszcze jego realizacji – należy zastosować przez analogię zalecenia przedstawione w pkt 5.1.

4.2. Odpowiedź NIE

W takim przypadku nie ma przeszkód, aby potencjalny beneficjent składał wniosek o dofinansowanie ze środków pochodzących z Unii Europejskiej, w ramach którego wypełnia odpowiednie pole w części dotyczącej wpływu inwestycji na środowisko podając informację, że projekt jest poza zakresem dyrektywy EIA.

5. Przedsięwzięcia w trakcie realizacji

5.1. Projekty spełniające przesłanki urban development projects

Przedsięwzięcia infrastrukturalne o charakterze miejskim w rozumieniu dyrektywy EIA (spełniające łącznie 3 przesłanki wskazane w pkt 1 niniejszych Zaleceń), **których realizacja jest w toku**, w stosunku do których nie przeprowadzono procedury screeningu, należy uznać za realizowane z naruszeniem prawa wspólnotowego, co może powodować odmowę przyznania dofinansowania przez właściwą instytucję albo wstrzymanie finansowania projektu i obowiązku zwrotu kosztów.

⁹ Odpowiednio: w postanowieniu wydanym na podstawie art. 51 ust. 2 ustawy POŚ

W takim przypadku niezbędne jest podjęcie działań mających na celu naprawienie sytuacji wynikłej z niedopełnienia obowiązków określonych w dyrektywie.

Mając na uwadze, że zgodnie z art. 86 ustawy OOS, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organ wydający „decyzje inwestycyjne” określone w art. 72 ust. 1 tej ustawy i że powinna być ona uzyskana przed uzyskaniem jednej z tych decyzji - w celu naprawienia sytuacji wynikłej z niedopełnienia obowiązków określonych w dyrektywie, zaleca się inwestorowi (potencjalnemu beneficjentowi) wystąpienie z wnioskiem o uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w celu przeprowadzenia procedury screeningu. Wiążą się z tym dwie możliwe ścieżki dalszego postępowania:

- W przypadku, kiedy organ nie stwierdzi potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko i wyda postanowienie w trybie art. 63 ust. 2, a następnie decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach w trybie art. 84 ustawy OOS – uzyskane wcześniej pozwolenie na budowę może być podstawą do dalszej realizacji przedsięwzięcia.
- Natomiast w przypadku, kiedy organ stwierdzi potrzebę przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko i wyda postanowienie w trybie art. 63 ust. 1, a następnie po przeprowadzeniu tego postępowania wyda decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach w trybie art. 82 ustawy OOS – konieczne będzie wstrzymanie prowadzonych robót oraz wystąpienie przez inwestora (beneficjenta) z wnioskiem o wznowienie postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę w trybie art. 145 § 1 pkt 8¹⁰ Kpa, i uzyskanie go ponownie zgodnie z warunkami określonymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

5.2. Projekty nie spełniające przesłanek urban development projects

Projekty w trakcie realizacji, dla których możliwe jest wykazanie, w oparciu o obiektywne informacje o przedsięwzięciu, że nie spełniają łącznie 3 przesłanek, o których mowa w pkt 1 niniejszych Zaleceń, w szczególności, że ze względu na swój rodzaj i charakter, usytuowanie oraz rodzaj i skalę oddziaływania nie mogą nawet potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, będą mogły ubiegać się o dofinansowanie ze środków Unii Europejskiej bez konieczności występowania o decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach.

W takim przypadku beneficjent we wniosku o dofinansowanie wypełnia jedynie odpowiednie pole w części dotyczącej wpływu inwestycji na środowisko podając informację, że projekt jest poza zakresem dyrektywy EIA.

6. Przedsięwzięcia zakończone

6.1. Projekty spełniające przesłanki urban development projects

Projekty już zrealizowane, dla których nie przeprowadzono procedury screeningu, a które wpisują się w pojęcie „urban development projects” (tj. spełniają łącznie 3

¹⁰ „W sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznowia się postępowanie, jeżeli decyzja została wydana w oparciu o inną decyzję, która została następnie uchylona lub zmieniona”. Przepis powyższy winien mieć zastosowanie tym bardziej, jeżeli decyzja ostateczna została wydana bez wydania poprzedzającej ją decyzji, która ma dla niej charakter wiążący.

przesłanki, o których mowa w pkt 1 niniejszych Zaleceń), ze względu na wykonanie inwestycji z naruszeniem prawa wspólnotowego, co do zasady nie mogą być współfinansowane ze środków Unii Europejskiej.

W takim przypadku można podjąć jednak, w trybie wyjątkowym i jedynie za zgodą odpowiedniej instytucji zarządzającej programem operacyjnym, działania zmierzające do wykazania, że przedsięwzięcie takie nie powoduje w rzeczywistości znaczącego oddziaływania na środowisko.

W związku z powyższym zaleca się wystąpienie potencjalnego beneficjenta do organu ochrony środowiska, który jest właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia, aby ten wyraził w formie pisemnej **opinię** na temat braku znaczącego oddziaływania na środowisko zrealizowanego przedsięwzięcia (oczywiście o ile jest to zgodne z prawdziwym stanem rzeczy). Zaleca się, aby beneficjent ubiegając się o taką opinię przedłożył niezbędne informacje o przedmiotowym przedsięwzięciu (odpowiadające informacjom z karty informacyjnej przedsięwzięcia), które pozwolą właściwemu organowi na stwierdzenie, że ze względu na rodzaj i charakter, usytuowanie oraz rodzaj i skalę oddziaływania – przedmiotowe zrealizowane przedsięwzięcie nie oddziałuje i nie mogło nawet na etapie realizacji oddziaływać w sposób znaczący na środowisko. Przedmiotowa opinia organu, wydawana na potrzeby aplikowania o środki wspólnotowe, powinna stanowić wyczerpujące uzasadnienie stwierdzenia braku znaczącego oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, zarówno na etapie zakończonej już realizacji, jak również eksploatacji lub użytkowania, czy ewentualnej likwidacji.

W takim przypadku zaleca się również, aby wnioski przedstawione przez organ ochrony środowiska w ww. opinii - znalazły się w opisie projektu we wniosku o dofinansowanie projektu oraz aby potencjalny beneficjent załączał przedmiotową opinię do wniosku o dofinansowanie.

W przypadku, kiedy organ stwierdzi, na podstawie przedstawionych przez potencjalnego beneficjenta informacji, że przedmiotowe przedsięwzięcie infrastrukturalne o charakterze miejskim, co do którego nie przeprowadzono procedury screeningu, znacząco oddziałuje na środowisko - ze względu na wykonanie inwestycji z naruszeniem prawa wspólnotowego, nie będzie ona mogła być współfinansowana ze środków Unii Europejskiej.

6.2. Projekty nie spełniające przesłanek urban development projects

Projekty zrealizowane, które nie spełniają przesłanek pozwalających uznać inwestycję za przedsięwzięcie infrastrukturalne o charakterze miejskim w rozumieniu dyrektywy, będą mogły ubiegać się o refundację wydatków ze środków Unii Europejskiej bez podejmowania przedstawionych powyżej działań.

W takim przypadku beneficjent we wniosku o dofinansowanie wypełnia jedynie odpowiednie pole w części dotyczącej wpływu inwestycji na środowisko podając informację, że projekt jest poza zakresem dyrektywy EIA.

7. Decyzje o umorzeniu postępowania

Ze względu na spotykane przypadki umarzania postępowań wszczętych na podstawie wniosków o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla „przedsięwzięcia inwestycyjnego na obszarach miejskich” ze względu na brak wyraźnej podstawy prawnej w prawie krajowym (rozporządzeniu OOS) do przeprowadzenia takiego postępowania, decyzja umarzająca wydana przez właściwy organ administracji publicznej mogłaby być, pod pewnymi warunkami, uznana za spełniającą wymogi decyzji w zakresie odstąpienia od przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (screening negatywny) w odniesieniu zarówno do przedsięwzięć jeszcze nie rozpoczętych, jak i tych w trakcie realizacji. Taka decyzja umarzająca mogłaby zostać uznana za wystarczającą dla przedmiotowego celu, o ile w jej uzasadnieniu organ administracji wykazałby, w sposób wyczerpujący i przekonujący dla osoby postronnej, że przedsięwzięcie ze względu na swój rodzaj i charakter, usytuowanie oraz rodzaj i skalę oddziaływania nie może znacząco oddziaływać na środowisko, a nie jedynie wskazał na brak podstawy prawnej w prawie krajowym do przeprowadzenia postępowania oos. Aby zapewnić, że żadne przedsięwzięcie, które mogłoby znacząco oddziaływać na środowisko, nie uniknie oceny oddziaływania na środowisko, organ powinien w uzasadnieniu do decyzji stosować kryteria określone w aneksie III dyrektywy (w świetle przepisów obowiązujących do dnia 14 listopada 2008 r. – określonych w § 4 i 5 rozporządzenia OOS, a po 15 listopada 2008 r. określonych w art. 63 ust. 1 ustawy OOS).

Jeżeli decyzja o umorzeniu postępowania nie spełnia opisanych wyżej wymogów, beneficjent powinien wystąpić z wnioskiem o zmianę decyzji w trybie art. 154 § 1 Kpa¹¹.

¹¹ Decyzja ostateczna, na mocy której żadna ze stron nie nabyła prawa, może być w każdym czasie zmieniona przez organ administracji publicznej, który ja wydał, lub przez organ wyższego stopnia, jeżeli przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony.